

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Назив оригинала:
Andrew Cope
SPY DOG

Copyright © by Andrew Cope, 2005
Illustrations © copyright Chris Mould, 2005
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2012

ISBN 978-86-7710-906-6

ПАС ШПИЈУН

НАЊУШИ ОПАСНОСТ КУД ГОД ДА ПОЂЕ

ЕНДРУ КОУП

Превела Теодора Илић

alnari
PUBLISHING

Београд, 2012.

За моју омиљену кћер

Садржај

1. За длаку	11
2. Игра чекања	14
3. Невероватни пас који звижди	19
4. По наређењу	26
5. Школа шпијунаже за почетнике	32
6. Школа шпијунаже (напредни ниво)	46
7. Доме слатки доме	59
8. Навикавање	65
9. Потера почиње	71
10. Пас и његов најгори непријатељ	76
11. Силеције	81
12. Мачји кашаљ	89
13. Опасност вреба	105
14. Замало	108
15. Породична забава	115
16. Авантура на одмору	120
17. Обруч се стеже	132
18. При крају	135
19. Није смешно	153
20. Дужност зове	155
21. Специјални скуп	161

Захвалност дугујем:

Греју

Зато што ми је дао своје стручно мишљење. Прихватио сам твоје савете и побољшао ову књигу. Скидам капу твојој генијалности.

Хејли, Марку, Лорен, Вилу и Томасу

Сви сте ви прочитали првобитни рукопис, који вам се свидео, и охрабрили ме. Променио сам делове који вам се нису свидели.

Господину Белу и њихом разреду Основне школе у Мелбурну (генерација 2003)

Господину Белу зато што је прочитао ову књигу пред разредом и ђацима зато што су је тако учтиво саслушали.

Џуу

На лудим идејама. Справице, напосто је морало бити справица у књизи... било је тако очигледно. Мислим да су биле пун погодак.

Луси, Розмари, Сари и Шенон

Зато што су одобриле штампање ове књиге. Да није било вас, овај рукопис би скупљао прашину на тавану! Дугујем вам огромну захвалност.

Луу

На његовом стрпљењу, подршци, охрабрењу и идејама, поготово на небројеним исправкама када је ситуација била посебно тешка.

Прихваћилишију за животиње из Улице Аби у Дарбију

Зато што су нам допустили да усвојимо Лару без које надахнућа не би ни било.

1. За глаку

Човек са пиштољем се шуњао у близини. Лара није могла да га види али је осетила његов мирис. И даље јој је укус његове крви био у устима. Шћућурила се, потпуно мирна, полускривена у жбуњу.

Гранчица крцну испод ногу тог човека. „Где си, цукелице?“, псовао је. „Имам нешто за тебе.“

Да, а што је мейџак, помисли Лара припремајући се да скочи на њега.

Угледала га је, држао је пиштољ испред себе, опрезно корачајући, окрећући се повремено округ. Одећа му је била поцепана, руке изгребане, а нога му је гадно крварила, била је то успомена на сусрет са псом којег је сада био тако решен да убије.

Лара је остала непомична, задржала је дах и потиснула жељу да потрчи. Човек се приближи.

Сигурно ју је видео. Сада је само питање времена. Само сачекај љави ѿренуѿиак и дочекаћеш суѿира. Сада је, на само неколико метара од себе, видела цев пиштоља. Нађушила је мирис недавно испаљеног метка.

Сад или никад! Крећи! Лара искочи из свог скровишта, изненадивши човека и заривши зубе у његову руку. Он врисну од бола и испусти пиштољ.

Лара отрча. *Морам да ѿобећнем из ове шуме. Само ѿрчи и не осврћи се.* Није видела где је њен прогонитељ, али је схватила да се докопао

пиштоља. Зачула је пуцањ, а онда и метак како је тупо ударио у оближње дрво. Трчала је брже, час на једну – час на другу страну, избегавајући хице. Празна лименка „кока-коле“ одлетела је у ваздух када ју је закачио залутали метак. Тај звук био је довољно гласан да је пробуди...

Лара скочи на ноге. У први мах није знала где се налази. Није било шуме, није било жбуња, а ни пиштоља. Уместо тога, видела је бетонски под, посуду са водом и гвоздене шипке... Брзо је дошла себи.

Налазила се у безбедном окружењу прихватилишта за животиње. Сањала је догађај од пре пет дана када је за длаку избегла смрт.

2. Иїра чекања

Лара је последњих неколико дана провела посматрајући обичне псе. Иако је помисао да што пре оде из прихватилишта била изузетно примамљива, одупирала се искушењу да изабере неког старијег власника. Пратила је наређења. *Мораш да изабереш ѿородицу. Буди сїрїљива. Знаћеш када наиђе ѿрава ѿородица.*

Лара је приметила да се лепши пси који се пристојно понашају увек задрже у прихватилишту свега неколико сати, док они ружнији што набусито лају остану много дуже. *Шїейта је шїю људи бирају на основу изїледа,* помисли она. *Можда бих моїла да ѿмоїнем неком ѿсу који је већ дуїо овде, да ѿронађе некоїа ко ће їа усвоїїїи?*

Одлучила је да помогне Брусу из кавеза број тридесет и четири. Он је био у кавезу већ шест

месеци и Лара је приметила да његова величина и енергичност одбијају многе могуће власнике. Штавише, он би се толико узбудио када људи наиђу да би почео да скаче на решетке и завија као вук. А ипак, када нико није ту, Брус је најфинији, најнежнији пас у прихватилишту. Када су их извели из кавеза да се истрче, Лара га повуче у страну. *Слушај, Брусе, залајала је. Јеси ли размишљао о томе зашто си овде шест месеци?*

Брус и није баш био много паметан. Он заправо уопште није много размишљао, него је само мислио о томе како му је очајнички потребна нека породица и како је све горе што се он више труди.

Лара га је научила како да се опусти и пристојно понаша. Наредног дана је била одушевљена када га је угледала како дубоко дише и настоји да се припреми за једну даму која је кренула да прилази његовом кавезу. *Тако треба, Бруси, помислила је. Нема лајања или скакања. Само смирено.* А онда, баш као по плану, Брус је легао и окренуо се на леђа да га та дама почешка по стомаку и Лара је посматрала како се она зауставља поред кавеза тридесет и четири и чешка га по стомаку. Лара је знала да се Брус бори против жеље да скаче и завија. У себи га је молила да не попусти. *Бори се јуриши*

шоја, момче. Буди јак, помислила је. Тужне очи, Бруси... покажи јој тужне очи... као што смо вежбали. Као поручен, Брус устаде на ноге и седе испред те госпође пруживши јој шапу кроз решетке. Наместио је тужан поглед, баш као што су вежбали и Лара је видела како се на госпођином лицу појављује сажаљив смешак. Када је госпођа затражила да се кавез тридесет и четири отвори, Лара од одушевљења замахну шапом по ваздуху. Нема скакања. Дубоко удахни, Бруси, помислила је. Немој сада да ујројастииш своју ирилику. Сеји се коначној шошеза. И тачно у правом тренутку, Брус сочно полиза ту госпођу по лицу, чиме је осигурао своје усвајање. Лара

залаја од одушевљења док су одводили Бруса, који је поскакивао од узбуђења.

Хвала на савешима, Лара, лајало је. Дужник сам ти. Видимо се најољу.

Када је Брус отишао, у прихватилишту су остала тридесет и три пса. Лару је запањило колико је шаренолико то псеће друштво: било је оних слатких и умиљатих, великих и неуредних, краткодлаких, дугодлаких, оних са дугим ушима, оних са педигреом, уличних паса, свиленастих и прелепих, дебељушкастих и ружних, било је штенаца, одраслих паса, неких веселих, неких

тужних – али је свима једно било заједничко: жудели су за тим да их неко усвоји.

Породица Кук се паркирала испред прихватилишта једног ведрога суботњег јутра. Задња врата аутомобила се отворише и одатле искочише три детета и брзо кренуше степеницама прихватилишта. Мама и тата су ишли за њима мало спорије. Тата се протезао, а мама је трљала очи, и даље поспана. Деца су била толико узбуђена што ће добити пса да су синоћ једва и спавали.

Тата је објаснио госпођи на шалтеру да су дошли да изаберу кућног љубимца. Жена се насмешила и показала им прстом дрвену капију. „Кроз ону капију уђите у двориште“, рекла им је. „Имамо велики избор дивних паса.“

Мама, тата, Бен, Софи и Оли прођоше кроз капију и одоше да изаберу свог пса. Нису ни слутили да ће заправо Лара изабрати њих.

3. Неверовајни пас који звижди

Кукови су заправо били савршена породица за било ког пса али, на несрећу тих напуштених животиња, могли су да узму само једног. Мама и тата су радили пуно радно време, па је зато нана, која је живела преко пута, требало да се стара о љубимцу преко дана.

Бен, Софи и Оли су почели да трче поред кавеза. Пси разних облика и величина су настојали да привуку њихову пажњу, превртали се на леђа да их чешкају, лајали помахнитало, лежали утучено, махали шапама – сваки пас је имао своју тактику која ће му помоћи да се свиди људима. Сви су се надметали.

Брзим кораком, Софи је шпартала поред кавеза и цичала од одушевљења при погледу на разне животиње. „Види овог, тата“, цијукала је. „Има браон уши што висе и тужне очи. Ако

га одведемо кући, можемо да га развеселимо. А овај скаче на мене, мислим да му се свиђам.“

„Он је заправо она“, приметио је тата прочитавши натпис изнад кавеза. „Зове се Лизи и већ је некоме обећана. Види да ли можеш да пронађеш неког другог.“

„Овде су неки штенци“, цвркутао је Софин млађи брат. „Види их, сви су слатки и умиљати. Можемо да узмемо сва четири и онда никада неће бити усамљени.“

Тата га је смиривао. „Можемо да узмемо само једног, Оли. Ако нађемо псића који ће нам се свима свидети, њега ћемо и узети. Ако не, пробаћемо неки други дан.“

За Софиног старијег брата, није постојао други дан. Бен је добио дозволу да изабере пса и, богами, он ће пса и изабрати – и то данас. Последње две године је непрестано гњавио родитеље да му купе пса и они су му говорили: „Не може док не порастеш довољно, па да се сам стараш о псу.“

„А када ће то бити?“, хтео је да зна.

„Вероватно када дођеш до двоцифреног броја“, рекао је тата и деца су одбројавала дане све до данас, када је Бен пунио десет година. Мама и тата су се смешкали посматрајући своје троје деце како трчкарају поред кавеза, узбуђени колико и сами пси.